

Безцѣнно съкровище.

Приказка отъ Ц. Невѣдомска.

Въ една стара езическа книга има записана такава легенда :

„Могщиятъ Богъ създалъ човѣка и го обсипалъ съ безцѣтни дарове: далъ му силно зрѣние и тънъкъ слухъ, подарилъ го съсъ способностъ да се движи и да чувствува, далъ му здраве и сила, разумъ и весель нравъ и като го отправилъ къмъ земята, прѣдалъ му и единъ голѣмъ, но много лекъ човаль, като му казалъ :

— Тукъ се намира безцѣнно съкровище, което не може да се добие нито съ трудъ, нито съ умъ, нито съ сила. Не се плаши отъ смъртъ, додѣто не изразходвашъ тази скжпоцѣнность, която е въ човала, само че гледай разумно да го използвашъ, тъй като съ помощта на него ти можешъ да добиешъ блага и щастливо да си наредишъ живота. Помни, че това ще ти бжде най-добриятъ ти помощникъ.

И той отпратилъ човѣка на земята.

Човѣкътъ разтворилъ ржцѣ като крилѣ и тъй бързо полетѣлъ, че едва дишалъ. Най-послѣ стигналъ на земята.

Огледалъ се и видѣлъ, че човальтъ е въ ржцѣтъ му.

Пощѣло му се да узнае, какво е това съкровище въ човала, подарено му отъ Бога.

Бе! Какво ли особено?

Нѣкакъвъ блѣстящъ като отъ елмазъ прашецъ, много ситенъ и лекъ, се сипѣлъ по всички страни, и всѣка прашина, щомъ се подигала въ въздуха, ясно искрѣла и угасвала . . . изчезвала безъ слѣда.

Човѣкътъ поклатилъ глава и промърморилъ :

— Лесно е да се каже „не го губи напраздно“. А какъ да го сберешъ, като отлетѣва? . . . Е, пъкъ защо ли да си блѣскамъ главата, когато наоколо ми има толкова прѣкрасни нѣща!

И, наистина, свѣтътъ билъ чудно хубавъ: слънцето грѣло и топлѣло, чистото небе се синѣло, въздухътъ билъ напоенъ отъ упоителна миризма на цвѣтята, а по дърветата примамливо се червенѣли и жълтѣли узрѣли плодове.

Минали се нѣколко дни. Човѣкътъ доволно се наравалъ на всичко, изучилъ цѣлата мѣстностъ и мислѣлъ :